

rozza a gimnázium diákjait: „A nyelv, fiaim, valóban kincs, ha makulátlan és romlatlan, úgy fénylik, mint az arany; ha mint a lencse zsiszikkal, tele van szórva hamis pénzzel, értékét, sőt érvényét veszti, vége a magyaros fogalmazásnak”. Ezt a bölcseséget egy picivel még jobban össze lehetne egyeztetni az író előbeszédet követő, már-már csevegő közvetlenségével, s a következő életmű-válogatásról mint a *nagyon éle-tes* széppróza gyönyörű példájáról számolhatna be a kritikus Kabdebó Tamás írásművészetéről szólva. Azzal az örömmel és elismeréssel, hogy az író az ezredvég és az évezredforduló pótolhatatlan tanúi közé tartozik.

Alföldy Jenő

JAKOVITS JÓZSEF: KÚT (BÁLVÁNY)